Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 619 van 7 september 2026
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: **1. X (RvV X)**
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. S. ECIRLI**
E. Plasky Square 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 april 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2026.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 26 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2026.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. S. ECIRLI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 4 november 2015, dienen samen op 5 november 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 januari 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst.

1.3. Verzoekers worden op 16 juni 2022 door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld omwille van opzettelijke slagen toegebracht ten aanzien van hun eigen dochter.
Verzoekster wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden en een geldboete met uitstel van drie jaar voor het gedeelte van de hoofdgevangenisstraf dat de voorlopige hechtenis te boven gaat en de volledige gelboete.

Verzoeker wordt veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete met uitstel van de tenuitvoerlegging van het vonnis voor de duur van drie jaar voor acht maanden van de hoofdgevangenisstraf en de hele geldboete.

1.4. Op 24 november 2022 ontvangt de commissaris-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek om de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren.

1.5. Verzoekers worden door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord op 4 november 2024 teneinde hen de mogelijkheid te bieden de redenen, waarom zij de subsidiaire beschermingsstatus dienen te behouden, voor te leggen.

1.6. Op 3 maart 2026 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die aangetekend verstuurd wordt op 4 maart 2026 en die door verzoekers gevoegd worden bij hun verzoekschriften.

2. De rechtspleging

Verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 363 107, is de echtgenote van verzoeker, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 363 116. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen zijn gebaseerd op dezelfde motieven die geleid hebben tot de beslissingen tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. In hun verzoekschrift voeren verzoekers hetzelfde verweer aan.

Gelet op het geheel van deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat de twee beroepen een zodanige graad van samenhang vertonen dat het in het kader van een goede rechtsbedeling gepast voorkomt deze samen te voegen.

3. De verzoekschriften

Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de (oude) artikelen 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen zowel op procedureel als op inhoudelijk vlak manifest onredelijk en onzorgvuldig zijn omdat er geen rekening gehouden werd met hun kwetsbaarheden, met name hun analfabetisme, hun achtergrond, de psychologische impact van een diepgaand familieconflict en de afwezigheid van juridische bijstand tijdens hun gehoor op 4 november 2024. Hierdoor zou de commissaris-generaal hun situatie op ongenuanceerde wijze geïnterpreteerd hebben.

Hun verklaringen dat hun dochter liegt, is volgens hen te wijten aan hun analfabetisme en gebrekkige kennis van het Belgische rechtssysteem. De ontkenning van de feiten zou een psychologisch afweermechanisme zijn. Daarnaast beschouwen zij de breuk met hun dochter als traumatisch op zich. Zij achten het logisch dat zij geen berouw tonen voor feiten die zij in hun eigen beleving niet gepleegd hebben. Verzoekers stippen aan dat een schulderkenning in hun cultuur zou leiden tot een ondraaglijk gezichtsverlies. Zij menen dat van een analfabete persoon niet verwacht kan worden diens emotionele toestand in verfijnde termen uit te drukken. Zij spreken van een logisch coping mechanisme. Zij verwijten de commissaris-generaal geen holistische beoordeling uitgevoerd te hebben, maar louter één element, namelijk het ontbreken van de uiting van spijt, geïsoleerd te hebben en hieraan verstrekkende gevolgen te hebben toegekend. Vervolgens kaarten zij aan dat zij op 4 november 2024 gehoord werden zonder de bijstand van een advocaat, wat geen bewuste keuze was, maar het gevolg was van financiële overmacht nu zij de gevraagde erelonen van 1500 euro niet konden betalen met hun leefloon. Zij menen dat een advocaat had kunnen ingrijpen daar er sprake was van een significant onevenwicht en dat zij alleen gelaten werden in een formalistisch en intimiderend verhoor van slechts ongeveer een half uur. Zij voegen toe zich het recht voor te behouden om een gespecialiseerd psychologisch rapport in te dienen. Zij beroepen zich op het voordeel van de twijfel. Zij verwijten de commissaris-generaal geen rekening gehouden te hebben met het geheel van elementen en verwijzen nog naar rechtspraak van het Hof van Justitie waaronder zaak B. en D. Daarnaast benadrukken zij dat zij hun straf uitgezeten hebben en stippen ze aan dat het Hof van Justitie geoordeeld heeft dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet automatisch mag plaatsvinden en er sprake moet zijn van een individuele beoordeling. Uit rechtspraak blijkt volgens hen ook dat het soort handeling, de opgelopen en opgelegde straf, de verstreken periode en het gedrag van de persoon sinds de strafbare handeling en het getoonde berouw onderzocht moet worden, maar meent dat de commissaris-generaal zich enkel heeft toegespitst op het

berouw. Niets wijst er volgens hen op dat zij zich sedert 2022 opnieuw schuldig gemaakt hebben aan een ander strafbaar feit. Zij verwijten de commissaris-generaal hun verklaringen gereduceerd te hebben tot een gebrek aan schuldinzicht.

Vervolgens gaan verzoekers in op de situatie in hun herkomstland Syrië en meer bepaald op de regio Aleppo. Zij bekritiseren de vaststelling van de commissaris-generaal dat een intern beschermingsalternatief in de provincie Aleppo mogelijk is omdat het niveau van willekeurig geweld niet van die aard zou zijn dat het een reëel risico op ernstige schade vormt louter door hun aanwezigheid. Zij wijzen erop dat de situatie volgens *Human Rights Watch* uiterst precair blijft en dat EUAA in de *Country Guidance* van december 2025 onomwonden stelt dat er sprake is van aanhoudende fragmentatie en instabiliteit. Verzoekers achten het onredelijk en gevaarlijk om te suggereren dat zij, als Soenitische Arabieren uit Manbej, veilig kunnen terugkeren naar een regio waar een gewapend conflict woedt. De recente COI *Query Response* van de EUAA van 26 maart 2026 bevestigt volgens hen de uiterst precaire situatie. Verzoekers vervolgen dat EUAA ook zou erkennen dat de specifieke herkomstregio tot de zwaarst getroffen gebieden van Aleppo behoort en kampt met aanzienlijke incidenten en infrastructuurproblemen. Zij achten de bewering, dat de veiligheidsincidenten zijn afgenomen, misleidend. Ook de *Global Centre for the Responsibility to Protect, Syria* heeft volgens hen het beeld van voortdurende, dodelijke dreigingen en wijdverspreide willekeurige detentie bevestigd in maart 2026. Verder wijzen verzoekers erop dat *Amnesty International* in een rapport van 21 januari 2026 bevestigt dat de veiligheidssituatie in Aleppo en de omliggende regio uiterst volatiel blijft. Zij achten het fundamenteel onjuist om de provincie Aleppo als veilig vluchtalternatief te kwalificeren. Zij vervolgen nog dat het *Syrian Network for Human Rights* in 2025 een onthutsend aantal doden en willekeurige arrestaties gedocumenteerd heeft.

Vervolgens menen verzoekers dat zij een verhoogd risico lopen omwille van hun profiel, namelijk dat van Soennitische Arabieren uit Manbej, een stad die een brandpunt van conflict is tussen het door Turkije gesteunde SNA en de door Koerden geleide SDF. Bij een *checkpoint* zullen zij als verdachte worden beschouwd omdat zij uit een regio komen die lang onder SDF-bestuur stond. Bovendien achten zij de juridisch status van een terugkeerder, die meer dan tien jaar in Europa heeft verbleven en asiel aangevraagd heeft, uiterst precair. Bij aankomst in Syrië zouden zij het risico lopen ondervraagd, geregistreerd en potentieel gedetineerd te worden. Ook hun analfabetisme en het feit dat ze er geen economisch bestaan zouden kunnen opbouwen werd volgens hen door de commissaris-generaal veronachtzaamd. Zij vervolgen dat EUAA bevestigd heeft dat de humanitaire en sociaaleconomische situatie een menswaardig bestaan in de weg staan. Zij verwijzen naar commentaren van ECRE op de Kwalificatieverordening, bij de beoordeling van een IPA. Bovenop het geweld tussen het nieuwe regime en de SDF is er volgens verzoekers ook sprake van een heropleving van terroristische groeperingen. Ook *Human Rights Watch* zou erop wijzen dat de situatie voor terugkeerders allesbehalve veilig is. Verder benadrukken verzoekers dat het grootste deel van hun gezin zich in België bevindt, namelijk zij en drie van hun kinderen en twee in België geboren dochters. Het verbreken van die familiale banden betekent volgens hen een schending van artikel 8 van het EVRM. Zij herhalen dat het niet veilig is in Syrië, dat zij hoogstwaarschijnlijk niet over geldige of geactualiseerde identiteitsdocumenten beschikken en dat de kansen op sociale integratie en economische kansen niet redelijk zijn. Zij verwijten de commissaris-generaal tot slot met geen woord te reppen over de impact die de beslissingen hebben op de minderjarige kinderen van het gezin.

4. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

5. Beoordeling

5.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

5.2. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van (oud) artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Voormelde bepaling werd opgeheven bij artikel 55 van de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026).

Wat betreft de inhoud van voormelde opgeheven bepaling kan thans dienstig verwezen worden naar artikel 19 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347).

Artikel 19 van de Verordening (EU) 2024/1347, die van toepassing is met ingang van 12 juni 2026, luidt als volgt:

"*1. De beslissingsautoriteit trekt de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in indien:*
(…)
b) die onderdaan van een derde land of staatloze, nadat hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, overeenkomstig artikel 17 van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;
(…)
2. De beslissingsautoriteit die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verleend, toont per geval aan dat de persoon aan wie de subsidiaire beschermingsstatus is verleend niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, nooit de subsidiaire beschermingsstatus toegekend had mogen krijgen of niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mag genieten om de in lid 1 van dit artikel genoemde redenen. Gedurende de intrekkingsprocedure is artikel 66 van Verordening (EU) 2024/1348 van toepassing."

Artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 bepaalt:

"*1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat die onderdaan van een derde land of staatloze:*
(…)
b) een ernstig misdrijf heeft gepleegd voorafgaand aan zijn of haar aankomst op het grondgebied van de lidstaat of voor een ernstig misdrijf is veroordeeld na zijn of haar aankomst;
(…)
2. Lid 1 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daarin genoemde misdrijven of handelingen.
(…)
4. Wanneer de beslissingsautoriteit, op basis van een beoordeling van de ernst van de door de betrokken persoon gepleegde misdrijven of handelingen en van de individuele verantwoordelijkheid van die persoon, rekening houdend met alle omstandigheden die deze misdrijven of handelingen en de situatie van die persoon kenmerken, heeft vastgesteld dat een of meer relevante uitsluitingsgronden als bedoeld in lid 1 of 2 van toepassing zijn, sluit de beslissingsautoriteit de verzoeker uit van de subsidiaire beschermingsstatus zonder een evenredigheidstoetsing in verband met de vrees voor ernstige schade uit te voeren.(…)"

Voorts wordt gewezen op artikel 57/6, § 1, van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026), dat thans luidt als volgt:

"*De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:*
(...)
14° om een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6), van Verordening (EU) 2024/1347 wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 19, lid 1, b), van die Verordening; (…)"

De bestreden beslissingen bestaan bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

5.3. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissingen heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van (oud) artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet - thans aldus in toepassing van artikel 19, lid 1, b), van de Verordening (EU) 2024/1347 - dit ingevolge de vaststelling dat verzoekers, na de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus, een ernstig misdrijf in de zin van artikel 17 van de Verordening (EU) 2024/1347 gepleegd hebben.

Artikel 19 van de Verordening (EU) 2024/1347 bevat een uitsluitingsgrond, die een uitzondering is en dus restrictief moet worden uitgelegd.

Het begrip "*ernstig misdrijf*" wordt in de Verordening (EU) 2024/1347 niet gedefinieerd en deze Verordening bevat evenmin een expliciete verwijzing naar het nationale recht ter interpretatie van dit begrip (*cf*. HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 33). In zijn arrest *Shajin Ahmed* stelt het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) dat de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus vergelijkbaar zijn met de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus (*ibid*., § 45). De in artikel 17, eerste lid, b), van de Verordening (EU) 2024/1347 neergelegde grond voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus heeft echter een bredere werkingssfeer. Het betreft meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf (*cf. ibid.,* §§ 46- 47). Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus om personen, die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelstel te handhaven (*ibid*., §§ 43-47 en 51).

Verder heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat de bevoegde autoriteit artikel 17, eerste lid, b), van de richtlijn 2011/95/EU (heden Verordening (EU) 2024/1347) enkel kan toepassen nadat zij de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten met betrekking tot de individuele persoon heeft onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene onder de genoemde uitsluitingsgrond vallen. Met andere woorden, een beslissing waarbij een persoon van de subsidiaire beschermingsstatus wordt uitgesloten, moet worden voorafgegaan door een volledig onderzoek van alle omstandigheden van zijn individuele geval en kan niet automatisch worden genomen.

Aangezien de bepalingen uit de voormalige richtlijn 2011/95/EU en de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk gelijkaardig zijn, kan op nuttige wijze naar de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

Uit de rechtspraak in het kader van artikel 19, tweede en derde lid, van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU - waarvan (oud) artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet de omzetting naar het Belgische recht vormt en dat thans artikel 19, tweede lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 betreft -, en het EASO-rapport inzake uitsluiting (EASO, *Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*, januari 2016) blijkt dat het 'ernstig' karakter van het misdrijf, dat desgevallend aanleiding kan geven tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die werd teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook als een ernstig misdrijf zouden aanmerken (*cf*. HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, Shajin Ahmed/Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, § 56).
Verder wijst het Hof van Justitie erop dat vergelijkbare aanbevelingen staan vermeld in de *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés*, uitgegeven door het UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands). Naar dit handboek wordt overigens ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van (oud) artikel 55/4 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt zoals thans ook uitdrukkelijk weergegeven in artikel 17, vierde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

5.3.1. Te dezen is de commissaris-generaal van oordeel dat de aan verzoekers op 13 januari 2016 toegekende subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig (oud) artikel 55/5/1, § 2, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 19, lid 1, b), van de Verordening (EU) 2024/1347) dient te worden ingetrokken. Uit de analyse die volgt blijkt dat er geen sprake is van een automatische intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een strafrechtelijke veroordeling. Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk op afdoende wijze rekening gehouden heeft met

de voorliggende feiten en elementen van verzoekers' zaak, dat zij de aard en ernst van het gepleegde misdrijf bij de beoordeling heeft betrokken, evenals de impact van de feiten en de voorziene strafmaat.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 16 juni 2022 veroordeeld werden voor het aanbrengen van opzettelijke slagen ten aanzien van een kwetsbaar persoon, namelijk hun eigen dochter. Niet alleen tijdens de strafrechtelijke procedure, maar ook tijdens hun persoonlijk onderhoud en vervolgens ook in hun verzoekschrift, blijven verzoekers hun daden minimaliseren door de commissaris-generaal te verwijten zich te concentreren op gebrek aan enig schuldbesef. Verzoekers blijven zich verder verschuilen achter hun culturele context teneinde het gebrek aan schuldinzicht te vergoelijken. Dit is allerminst ernstig en strijdt met de inhoud van het vonnis dat zich in het administratief dossier bevindt.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeksters verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op correcte wijze vast wat volgt:

"Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de feiten waarop uw enig toe te voegen had. U verklaarde het contact verbroken te hebben met uw dochter. Zowel tijdens de rechtszaak als tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat S. een leugenaar was en u gaat bovendien niet akkoord met de veroordeling (zie vonnis p. 7 + CGVS, p. 3). U verklaarde verder dat zij zichzelf de verwondingen aangedaan heeft door zich te "laten vallen op het metalen bed" en dat jullie haar niet fysiek mishandeld hebben (CGVS, p. 3). Desondanks moeten de gestelde feiten aangenomen worden daar u officieel veroordeeld bent geweest voor de correctioneel rechtbank"
Ten aanzien van verzoeker stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vast wat volgt:

"Tijdens het persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de feiten waarop u weinig toe te voegen had. U verklaarde dat S. ondertussen naar Irak gegaan zou zijn om daar te trouwen met iemand die u niet kent. "Zo kreeg ze haar zin" verklaarde u. U verklaarde verder zicht altijd correct gedragen te hebben in België en vindt het niet eerlijk dat u veroordeeld bent geweest (CGVS, p. 3-4). Desondanks moeten de gestelde feiten aangenomen worden daar u officieel veroordeeld bent geweest voor de correctionele rechtbank."

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg in het vonnis van 16 juni 2022 met betrekking tot de ernst van de gepleegde feiten het volgende oordeelt:

"De rechtbank ziet geen aanleiding om te twijfelen aan d verklaringen van S., die aangeeft op 14 februari 2022 zowel door haar vader, moeder, broer als schoonbroer te zijn geslagen en zelfs bij de keel te zijn gegrepen.
De verklaringen van S. wordt genoegzaam bevestigd door:
- *De foto's van de verbalisanten en het medisch attest van 15 februari 2022 waaruit de aard en de omvang van de door S. opgelopen verwondingen blijken;*
- *Het deskundig verslag van 18 februari 2022*

De bewering van eerste, tweede en derde beklaagde dat S. de vastgestelde verwondingen aan zichzelf heeft toegebracht, is ongeloofwaardig en strijdt bovendien met de conclusie van de deskundige die in zijn verslag van 18 februari 2022 heeft vastgesteld dat "de vastgestelde letsels zijn het gevolg van enerzijds stomp, kneuzend geweld zoals passend bij (vuist)slagen en/of slagen met een voorwerp; De constellatie van bevindingen – resorberende bloeduitstortingen ter hoogte van de hals, met indruk van krasletsels en resorberende puntbloedinkjes – is zeer verdacht voor geweldpleging op de hals".
[…]
Uit het strafdossier blijkt genoegzaam dat S. zowel financieel als in haar doen en laten onder de controle van haar familie, meer in het bijzonder haar beide ouders en oudere broer stond en zich uit hoofde van deze situatie in een kwetsbare toestand bevond, meer in het bijzonder gelet op:
- *De verklaring van tweede beklaagde die uitdrukkelijk bevestigd dat er bewust voor werd gekozen dat eerste beklaagde het beheer van de rekening van S. had;*
- *Het bankonderzoek waaruit blijkt dat S. zelf geen reëel gebruik maakte van de rekening waarop zij haar leefloon ontving en kort na ontvangst van het leefloon telkens het merendeel van dit inkomen in één verrichting werd afgehaald op grond van de bankkaart waarvan eerste beklaagde erkent de code te hebben.*

De weerhouden verzwarende omstandigheid is genoegzaam bewezen.(…)"

Ten aanzien van verzoeker wordt in het vonnis nog het volgende toegelicht:

"(…) De rechtbank ziet geen aanleiding om te twijfelen aan verklaring van S. dat zij op 9 februari 2022 door haar vader met vlakke hand op de kaak werd geslagen, verklaring die wat de aard van de opgelopen

verwondingen bijkomend wordt bevestigd door de email van de stagemeester van S. die zich herinnert dat er daags na de feiten hieromtrent een opmerking werd gemaakt op de stageplaats.

Het strafdossier laat evenwel niet toe om vast te stellen dat deze slagen aanleiding zouden hebben gegeven tot enige werkonbekaamheid, niet in het minst nu S. De volgende dag is gaan werken op haar stageplek. De feiten onder de tenlastelegging C1 dienen derhalve geherkwalificeerd te worden als een inbreuk op artikel 398 in plaats van 399 van het Strafwetboek.

De aldus geherkwalificeerde feiten zijn bewezen in hoofde van eerste beklaagde.(…)

"Eerste beklaagde verzoekt in hoofdorde om een werkstraf op te leggen. Op dit verzoek wordt niet ingegaan, rekening houdende met de aard, ernst en context van de feiten.

Beklaagde heeft misbruik gemaakt van de kwetsbare toestand van zijn dochter en haar met geweld zijn inzichten proberen opleggen en de familie-eer hoog proberen houden;

De hierna bepaalde gevangenisstraf en verplichte geldboete zij in deze omstandigheden de enig gepaste maatregel om beklaagd het onaanvaardbaar karakter van zijn handelingen te oen inzien.

Rekening houdende met het blanco strafregister van beklaagde, wordt deze straf gedeeltelijk met uitstel uitgesproken zoals hierna bepaald."

Het vonnis luidt, ten aanzien van verzoekster, onder meer nog als volgt:

"Tweede beklaagde is niet tussengekomen toen haar dochter hardhandig werd aangepakt door haar man en zoon en heeft ook zelf haar dochter geslagen.

De hierna bepaalde gevangenisstraf en verplichte geldboeten staan in verhouding tot de ernst en omvang van het aandeel van tweede beklaagde in de bewezen verklaarde feiten en is gepast om haar het niet tolereerbare karakter van de feiten te doen inzien.

Gelet op haar blanco strafregister en de omstandigheden zoals uiteengezet ter terechtzitting wordt deze straf met uitstel uitgesproken voor het gedeelde van de straf dat de voorlopige hechtenis te boven gaat."

De commissaris-generaal is, rekening houdend met aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade en het soort procedure om vervolging in te stellen, op goede gronden overgegaan tot volgende motiveringen inzake de ernst van de door verzoekers gepleegde handelingen:

"Opzettelijke verwondingen en slagen zijn niet zomaar gewelddaden: ze vormen een diepgaande aantasting van een van de fundamenten van de samenleving: het recht op lichamelijk integriteit.
Het Belgische Strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden met een geldboete in geval van opzettelijke verwondingen of slagen (artikel 398), van twee maanden tot twee jaar met een geldboete in geval van ziekte of arbeidsongeschiktheid (artikel 399) en van twee jaar tot vijf jaar met een geldboete indien de slagen of verwondingen een ongeneeslijk lijkende ziekte, een ongeschiktheid tot het verrichten van arbeid van meer dan vier maande, het volledige verlies van het gebruik van een orgaan of een zware verminking ten gevolg hebben (artikel 400). De gevangenisstraf kan worden verzwaard tot tien jaar ingeval de schuldige heet gehandeld met voorbedachten rade.
De gevolgen van ernstige verwondingen en slagen zijn ernstig. Naast zichtbare lichamelijke verwondingen kunnen slachtoffers te maken krijgen met ingrijpende psychologische nawerkingen.

Ernstige verwondingen en slagen ondermijnen ook de openbare orde en de persoonlijke veiligheid. Ze creëren een klimaat van onveiligheid en kunnen leiden tot een spiraal van geweld. Ze brengen ok de sociale cohesie in gevaar door het vertrouwen tussen individuen te ondermijnen.

In paragraaf 40 van zijn "Background note on the application of the exclusion clauses: article 1F of the 1951 Convention relating tot h Status of Refugees" van 4 september 2003 stelt de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen: "Bepaalde andere misdrijven kunnen ook als ernstig worden beschouwd als ze gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, als ze gepaard gaan met ernstige letsels bij personen of als er bewijs is van een patroon van ernstig crimineel gedrag of andere soortgelijke factoren (…)."

Bijgevolg kan het opzettelijk toebrengen van verwondingen en slagen, gelet op de individuele omstandigheden, worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

Dat het hier een ernstig misdrijf betreft blijkt allereerst uit de aard van de handelingen. Zo acht de rechtbank het bewezen dat u uw eigen dochter herhaaldelijk heeft geslagen. U pleegde deze feiten daarenboven niet alleen maar samen met uw echtgenoot, uw eigen zoon en uw schoonbroer. U kwam bovendien nooit tussen toen uw dochter door hen werd geslagen (vonnis, p. 5,16).

In casu vormt het motief waarom u deze handelingen uitvoerde eveneens een element dat tot de conclusie leidt dat het hier een ernstig misdrijf betreft. Da u uw eigen dochter door middel van geweld wilt doen schikken naar uw zienswijze, wilt dwingen tot de keuze van een huwelijkspartner en om de familie-eer hoog te houden is onaanvaardbaar. Dit blijkt ook uit het oordeel van de rechtbank die stelt dat dergelijke praktijken onaanvaardbaar zijn in onze maatschappij waar een vrije meningsuiting en vrij beschikkingsrecht over hoe en met wie men zijn leven wil doorbrengen essentiële hoekstenen zijn (vonnis, p. 515).

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat deze feiten op uw dochter werden gepleegd in de familiale context en dat ook haar vader, broer en oom betrokken waren bij de feiten wat onmiskenbaar tot ernstige psychische gevolgen leidt voor het slachtoffer.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw eigen dochter meerdere fysieke letsels opliep door uw handelingen of uw gebrek aan tussenkomst die werkonbekwaamheid tot gevolg hadden (vonnis, p. 8-9).

Dat het hier een ernstig misdrijf betreft blijkt eveneens uit de bewoordingen van de rechtbank en de opgelegde strafmaat. De rechtbank oordeelde dat de psychische en fysieke dwang en geweld die u gebruikte om uw dochter te dwingen om een gepaste huwelijkspartner te kiezen getuigede van en maatschappelijk volstrekt onaangepaste ingesteldheid en een compleet gebrek aan respect voor de vrije keuze en fysieke en psychische integriteit van uw eigen dochter. De rechtbank drong dan ook aan op een zeer duidelijk signaal en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de verwoningen en slagen waaraan u hebt bijgedragen, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt."

Voor verzoeker werden dezelfde motieven weerhouden, doch specifiek, voor wat betreft de door hem gepleegde daden, argumenteert de commissaris-generaal op goede gronden wat volgt:

"Dat het hier een ernstig misdrijf betreft blijkt allereerst uit de aard van de handelingen. Zo acht de rechtbank het bewezen dat u uw eigen dochter herhaaldelijk heeft geslagen waarbij u zelfs gebruik zou hebben gemaakt van een stok. U pleegde deze feiten daarenboven niet alleen maar samen of onder toezicht van uw echtgenote en uw eigen zoon en uw broer.

In casu vormt het motief waarom u deze handelingen uitvoerde eveneens een element dat tot de conclusie leidt dat het hier een ernstig misdrijf betreft. Dat u uw eigen dochter oor middel van geweld wilt doen schikken naar uw zienswijze, wilt dwingen tot de keuze van een huwelijksprater en om de familie-eer hoog te houden is onaanvaardbaar; Dit blijkt ook uit het oordeel van de rechtbank die stelt dat dergelijke praktijken onaanvaardbaar zijn in onze maatschappij waar een vrije meningsuiting en vrij beschikkingsrecht over hoe en met wie men zijn leven wil doorbrengen essentiële hoekstenen zijn (vonnis, p. 15).

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat deze feiten o uw dochter worden gepleegd in de familiale context en dat ook haar moeder, broer en oom betrokken waren bij de feiten wat onmiskenbaar tot ernstige psychologische gevolgen leidt voor het slachtoffer.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat uw eigen dochter meerdere fysieke letsels opliep door uw handelingen die werkonbekwaamheid tot gevolg hadden (vonnis. 8, 9)."

Verzoekers kunnen gevolgd worden waar zij erop wijzen dat zij geen nieuwe veroordeling hebben opgelopen en dat zij hun straffen hebben uitgezeten, alsook dat er inmiddels een bepaalde periode verstreken is sedert de gepleegde feiten, maar de Raad oordeelt dat die elementen er niet aan in de weg staan dat er toepassing werd en wordt gemaakt van (oud) artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, thans het artikel 19, lid 1, b), van de Verordening (EU) 2024/1347. De Raad spreekt zich bovendien niet uit over een maatregel tot verwijdering, noch over verzoekers' verblijfsstatus. Hij gaat enkel na of er in hoofde van verzoekers al dan niet met recht werd besloten tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde bepalingen. Nergens blijkt overigens dat de toepassing van deze bepaling(en) vereist dat een actueel of toekomstig gevaar voor de samenleving wordt aangetoond.

Bovendien blijft hoe dan ook de vaststelling overeind dat verzoekers nog steeds geen schuldinzicht of berouw getoond hebben en meer nog, de volledige verantwoordelijkheid bij hun dochter blijven leggen. Zij geven ook uitdrukkelijk te kennen niet akkoord te kunnen gaan met het opgelopen vonnis, waartegen zij blijkens het

administratief dossier nochtans geen beroep hebben ingediend. Een loutere verwijzing naar de tijd die verstreken is en naar het uitzitten van de straf is, rekening houdend met het geheel van de voorliggende elementen, niet voldoende om aan te nemen dat, de term "*ernstig*" misdrijf in de loop van de tijd geëvolueerd is, zoals aangehaald in het in het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-63/24. De Raad acht de thans voorliggende omstandigheden - verzoekers hebben overigens geen enkel nieuwe documenten neergelegd (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker), gelet op de individuele elementen van hun zaak en ook de ernst van de door hen gepleegde feiten, evenwel onvoldoende om te oordelen dat niet langer kan worden gesteld dat zij zich schuldig gemaakt hebben aan een ernstig misdrijf. De Raad herhaalt en benadrukt dat verzoekers ook op heden de volledige ernst van hun gedragingen nog steeds niet inzien.

Door in hun verzoekschriften te wijzen op hun analfabetisme, hun familiale context en de commissaris-generaal te verwijten het onderzoek niet afdoende te hebben gevoerd, brengen zij geen valabele argumenten naar voren die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling van de intrekking van de hen verleende subsidiaire beschermingsstatus.

5.3.2. Het staat niet ter discussie dat verzoekers tijdig en correct opgeroepen werden per schrijven van 16 oktober 2024 en dat ze meegedeeld werden dat zij op 16 juni 2022 veroordeeld werden door de correctionele rechtbank te Brussel, waardoor hun subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden ingetrokken en waarbij hen gelegenheid geboden werd om daarop te reageren tijdens een gehoor op 4 november 2024. Verzoekers werden ingelicht dat zij zich op de dag van hun persoonlijk onderhoud kunnen laten bijstaan door een advocaat van hun keuze (AD CGVS, bijkomende informatie). Verzoekers dragen bijgevolg zelf de verantwoordelijkheid wat de organisatie van hun verdediging betreft en indien zij tijdens hun gehoor door het CGVS de bijstand van hun advocaat wensten, dienden zij daartoe de nodige maatregelen te nemen. Verzoekers zijn immers vrij te beslissen of zij al dan niet willen worden bijgestaan door een advocaat tijdens hun interview.

Verzoekers hebben op geen enkel moment ervan melding gemaakt dat zij, om welke reden dan ook, niet in staat waren om tijdig een advocaat te vinden. Nochtans werden zij reeds in het kader van hun strafprocedure bijgestaan door een advocaat en kunnen zij niet voorhouden niet te weten hoe dit aan te pakken. Ook in het kader van voorliggende procedure werd hun verzoekschrift opgesteld door een advocaat en worden zij ook ter terechtzitting door een advocaat bijgestaan. Waar zij plots in het verzoekschrift opwerpen dat zij omwille van hun lage leefloon financieel niet in staat waren een raadsman te vinden, betreft dit niet meer dan een blote bewering en is dit allerminst ernstig gezien hun bijstand op heden en in het verleden. Hierbij komt nog dat verzoekers alleszins niet concreet verduidelijken op welke wijze de aanwezigheid van een advocaat een invloed zou hebben gehad op het verloop van hun persoonlijk onderhoud en hun persoonlijke verklaringen en uiteindelijk op de bestreden beslissingen, te meer nu zij zich in het verzoekschrift, opgesteld door een advocaat, op dezelfde argumenten blijven beroepen zoals reeds uiteengezet tijdens hun persoonlijk onderhoud, met name onder meer het logisch karakter van het gebrek aan schuldinzicht. Het dient te worden herhaald dat verzoekers de bijstand genieten van een advocaat in de huidige procedure voor de Raad, die in deze over volle rechtsmacht beschikt, waarbij rekening wordt gehouden met de in de verzoekschriften geformuleerde opmerkingen met betrekking tot het gehoor. Verzoekers brengen geen argumenten bij, die zou doen besluiten dat hun gehoor niet op gedegen wijze is verlopen.

5.3.3. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, wordt geoordeeld dat verzoekers geen elementen aandragen die een andere beoordeling van hun zaak toelaten, waarbij de commissaris-generaal wordt bijgetreden en er *in casu* ernstige redenen zijn om het door verzoekers gepleegde misdrijf te kwalificeren als een ernstig misdrijf in de zin van (oud) artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' handelingen zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming.

5.3.4. De Raad herinnert er nog aan dat wanneer de ernst van het misdrijf vaststaat en de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker is vastgesteld, wat hier het geval is, de toepassing van een uitsluitingsclausule niet meer kan worden onderworpen aan een bijkomende voorwaarde, met name deze van een afzonderlijke proportionaliteitstoetsing dan wel een belangenafweging in het concrete geval (zie artikel 17, vierde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347). Dat wil zeggen dat er geen ruimte meer is om de ernst van het misdrijf af te wegen tegen de gevolgen van uitsluiting, dat de toepassing van de uitsluitingsclausule niet afhankelijk is van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat en dat de vraag of de betrokken persoon kan worden verwijderd naar zijn land van herkomst evenmin aan de orde is (*cf*. EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directiv*e, tweede editie (2020), p. 53-54 '*Proportionality – why inapproriate'*; p. 117-119 '*Expiation'; mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt. 109).

5.3.5. Deze vaststelling volstaat in beginsel om over te gaan tot intrekking van de aan verzoekers op 13 januari 2016 toegekende subsidiaire beschermingsstatus. De Raad wijst er in deze op dat in het kader van

een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat ook geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat (oud) artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers, nu zij na de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus een ernstig misdrijf gepleegd hebben en zij overeenkomstig artikel 17 van Verordening (EU) 2024/1347 van de subsidiaire bescherming zijn uitgesloten, niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mogen genieten.

5.4. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissingen vloeit voort uit (oud) artikel 57/6, eerste lid, 14°, van de Vreemdelingenwet *juncto* (oud) artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In dit verband kan thans dienstig worden verwezen naar (oud) artikel 57/6, § 1, van de Vreemdelingenwet zoals gewijzigd bij de wet van 16 juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (*BS* 19 juni 2026).

Wanneer de commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt op grond van artikel 19, lid 1, b), van de Verordening (EU) 2024/1347, verstrekt hij een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel op grond van artikel 3, 5) en 6) van voormelde Verordening.

Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Verzoekers wijzen er nog op dat hun leven zich in België afspeelt. Zij preciseren dat het grootste deel van hun gezin zich hier bevindt, dat ook hun kinderen hier verblijven en beroepen zich nog op de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Daarnaast wijzen zij op hun hoedanigheid van Soenitische Arabieren afkomstig uit Manbej en de veiligheidssituatie in Syrië. Hieromtrent wordt opgemerkt dat onderhavig beroep zich dient te beperkten tot de beslissingen tot intrekking van de initieel aan verzoekers toegekende subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van (oud) artikel 55/5/1, § 2, 1°, *juncto* (oud) artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, conform de huidige artikelen 19 en 17 eerste lid b) en tweede lid, van de Verordening (EU) 2024/1347. Een nieuwe beoordeling van de initiële weigering van de vluchtelingenstatus en/of de verklaarde actuele nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 en 10 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 15, a) en b), van de Verordening (EU) 2024/1347 (*cf.* (oude) artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) kan dus niet het voorwerp uitmaken van huidige beroepsprocedure. Bovendien ligt er *in casu* geen verwijderingsmaatregel voor, zodat verzoekers zich in huidige stand van het geding niet dienstig kunnen beroepen op een mogelijke schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij een verwijdering.

5.5. Het geheel van de motieven zoals vermeld in de bestreden beslissingen vindt steun in het administratief dossier, en is pertinent alsook draagkrachtig. De Raad treedt deze bij. Het komt de verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad kan enkel vaststellen dat, gelet op de uiteenzettingen *supra*, verzoekers hiertoe in gebreke blijven.

5.6. Waar verzoekers een schending aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhoud kregen ze de mogelijkheid hun argumenten uiteen te zetten en kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen dit alles in aanwezigheid van een tolk Arabisch en hadden zij de mogelijkheid zich te laten bijstaan door hun advocaat (zie *supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Gelet op het voorgaande, dient de intrekking van de aan verzoekers op 13 januari 2026 toegekende subsidiaire beschermingsstatus te worden bevestigd.

Overeenkomstig artikel 19, tweede lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 wordt vastgesteld dat verzoekers niet langer de subsidiaire beschermingsstatus mogen genieten, nu zij een ernstig misdrijf hebben gepleegd nadat de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend en zij aldus uitgesloten zijn.

5.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS met het oog op verder onderzoek. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 19, lid 1, b), van de Verordening (EU) 2024/1347.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	I. FLORIO